

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Baráti Molnár Lóránt
S i r a t ó

Voltál: termő fa, fiatal bokr,
Szőke hajad után kapkod a szél;
De a nyár, íme, elrabolt tőlem;
És úgy sírok érted, mint halottaimért.

Leszel: őszi halovány csillag
Egy ködbe hanyatló éjszakán...
(Én út vagyok, -lépteid követve,
majd csönd leszek, és örök némaság.)

Lelkes Miklós

Széttört varázslat

Mi igazán fáj: a széttört varázslat,
amely egész volt, s többé nem lehet.
Darabkáit a szél sötétbe fújja,
s visszakoldulja az emlékezetet.

Koldulom én is, de velük mit érek?
Megperdülnek gerle-búgócsigák
zöld tornyokon és hangjuk hull a kékre:
mit ér-mit ér-mondd, mit ér a világ?!

Tényleg: mit ér? Tudjuk, de nem akarjuk
tudni: bennünk kismadár-szív remeg,
ha mérlegén a halál életet mér,
s hallgatás hallgattat el éneket.

Árny-kapualjak, csók, ragyog a kristály,
tavaszba tart nemrég tavasztalan,
kakaskiáltás piroslik a napban,
s egy virágnak rózsaszín szárnya van.

Hiszel a Szépben, hiszed: szinte Isten, -
de ruháján már sötét pillanat,
s t nük a Szép is, e halandó isten,
létéb l végül csak titok marad.

Ó, nem Anyám fáj! Nem sők halála!
Széttört varázslat az, mi egyre fáj,
s hogy nem vagy sehol, b vös Égvarázslat,
Csillagkoronás, Egyetlen Király.

Nem vagy sehol. Nem eléd térdepel le
zavart-fej , butácska semmi-nép,
míg öntelt-zseb árulók dicsérik
enyveskez kalmárok istenét.

Mi igazán fáj: a széttört varázslat,
az álom, mely már szület n halott,
az ember fáj, mely sohasem volt ember, -
de fájdalmaimról g ggel hallgatok.

Ám g göm is Tiéd, Egyetlen Álom,
Egyetlen Csillag, utak között az Út!
Ha távozom: e Földet sohse lássam, -
zárd be utánam nagy csillagkapud!

Kék galamb

A kék galambról nem tudtam miért jött.
Zöld ágacsokát cs rében nem hozott.
Id tlen bárkám bús-kopottas szélén
piros drágak -szemmel hallgatott.

- Már vége van a vér- és könnyözönnek?
- gúnyolódtam.Csak ült a kék madár.
Éreztem, álom volt csak Ararátom,
s az isten, kir l hittem: hozza már.

Tollából pici hajnal-rózsaszín szállt.
Ült a madár.Víz csobbant, s hallgatott.
Én már csak másnak vágytam Ararátot,
hajnalt, melyb l szebb végtelen ragyog.

Galamb t n döött kéken, s hogy miért jött
nem tudtam meg.Elröppent.Meglehet,
isten volt, hogy velünk, öreg Noékkal,
közölje: nem hoz többé ágjelet.

Szántó Ilona

Megpróbáltatásaim

A hold tudja, s a csillagok,
hogy éjszakánként zokogok,
A hold tudja, s a csillagok:
megvagyok, még megvagyok,
de nem világít Istenem
se holdat, se csillagot nekem.

Németh Dezső

Alexander Kusnyer

Nyársirató című verséről,
amely

*Baráti Molnár Lóránt: Örök tartozás
című versfordítás kötetében jelent meg
2004-ben.*

A versfordítás olyan, mint gúzsba kötve táncolni. Nem tudom ki mondta ezt a bölcsességet, de nagyon igaza volt. Azt sem tudom, hogy Baráti fordítása mennyire adja vissza az eredeti vers tartalmát, hangulatát, érzelmeit, az orosz emberre jellemző viselkedési formát, de Alexander Kusnyer: Nyársirató című versének fordítása jól érzékelteti a nyárvégi bágyadt hangulatot... Felépítésében tíz és kilenc szótagszámú sorok váltogatják egymást, páros elrendezésű rímekkel. A versben a daktilusi időmérték dominál: "Hallod-e, látod-e, érzed-e már" (-UU -UU -UU -) "Hallgat a lábnyom is, kókad a fű" (-UU -UU -UU -).

Olyan megszemélyesítések hatnak érzelmeinkre, mint a: "Köd jár a tajgán" ; "Dunnyog az éjszaka" ; Hallgat a lábnyom"; "neszez az éj" , de a költői lelemény szép példái az érzékeinkre kérdő megszólítások is: "Hallod-e, látod-e, érzed-e már"; "Itt vagyok, élek, nézz ide!". A vers tizenkét sorában, Baráti "beveti" a költőiség szinte minden fegyverét, de olyan harmonikus elrendezéssel, hogy a vers olvasásakor különös esztétikai élményben lesz részünk.

Az első versszakban a költő megkérdezi a kedvest, hogy érzékeivel felfogta-e a nyár halálát, mert a fátyolos tó és a köd arra utal, hogy nemsokára eljön a tél. A második versszak személyesebb. Hiába a nagy szürkeség, a szív dobog, és hívja a kedvest, aki nincs itt, ezért búsong a

költő lelke. A harmadik versszak kicsit mozgalmasabb: bár hallgat a lábnyom, nem jár kint senki, még nem csikorog talpa alatt a hó, de a fű kókad, a zúzmaratű (a hideg) már csíp és az alkony után az éj neszei: széltől a hulló levelek suhogása, az ágak recsenése, mind-mind a nyár halálát sejtetik.

Kicsit talán az időbeliség logikátlansága róható fel hibaként. Az első versszakban a hajnali tó van említve, a második versszaknál visszatér az éjszakához, majd a harmadik versszakban alkony és éjszaka van újból.

A gyönyörű befejező sor "Bánat az arcon lélekig ér." az ember elmúlásának gondolatát is sugallja. A költő leleménye ezzel nem fogyott el, mert a Nyársiratóra írt három további változat is jól sikerült átköltések.

Alexander Kusnyer

(1936-1996)

Nyársirató

Hallod-e, látod-e, érzed-e már:
szí a szél és meghal a nyár.
Fátyolos immár a hajnali tó,
Köd jár a tajgán, jön majd a hó.

Riadt és csendesen dobban a szív,
"Itt vagyok, élek, nézz ide!" hív.
Dunnyog az éjszaka, meg sosem ért,
Búsong a lelkem szép szemedért.

Hallgat a lábnyom is, kókad a f ,
Csipdesi arcunk zúzmarat .
Kéklík az alkony és neszez az éj,
Bánat az arcon lélekig ér.

(Kijev, 1959. szeptember 21.)

Fordította: Baráti Molnár Lóránt

Magyari Barna

Ami a nyárból megmaradt

saját birtokom ez a hústömeg
testemen körben b r-kerítések
otthonom e tér hol honom az ész
s bárhonnán jövök magamhoz érek

bennem könnyedén indul a semmi
a hiány négyütem motorja
ezernyi t vel szúr a végtelen
mikor kényszerb l megyek vigyorba

ágyban kocsiban s költ i sávban
legtöbbet mindig egyedül voltam
de hölgyek hordták belém a gyönyört
ezért lelkemben emberi nyom van

emlék-tócsáktól fröccsen most az agy
ebb l a nyárból csupán ez maradt
Nagyszalonta lágy simogatása
s egy n forrásága a szív alatt

Múzsza-dózis

csendesen csordogál bennem a múlt
egyik fele só másik fele méz
s akár az er s smink takargatja
a szépasszony arcát a feledés

de a távolból sem mindegy hogyan
szakad a szív széltében vagy hosszban
mikor er sen rád gondolok a
hiány é l b r kulacsban loccsan

lelki lerakatban én-raktárban
veszélyes anyag vagy meg a szikra
s egész lényemmel csak t led égek
két magányos éj közé szorítva

blúzod szoknyád és harisnyád nemcsak
ruha a gyönyörhöz tudom kód is
recept nélkül gyógyíts magaddal légy
ma költészetemnek múzsza-dózis

Fülöp Kata

itt, a mélyben

-losnak-

haragvókék gondolataimba temetlek,
s magammal húzlak ide...
ide le, lelkem csendjébe.

akár a tenger, úgy öllelek,
tajtékpárnára fektetlek, s míg alszol
korallszívem rködik feletted.

sebeid halk morajjal gyógyítom,
és hagyom,
hogy h s kéjem véredben lángoljon.

egy hajnalon füled betapasztom,
hogy ne halld a hangom,
mikor hozzád imádkozom.

szemedre kacér álmod csókolok,
ne lásd alázatba font mosolyom.

ne félj Kedves,

az alkony édes narancsával takargatlak,
hogy ne fázz a mélyben,
itt lent, lelkem csendjében.

így rizlek...

akár eretnek gondolatot
anyám márványarca mellett, az oltáron.

szent szavakkal dicsérve
hullámsírba temetve
velem maradsz örökre

itt lent a mélyben
lelkem csendjében.

csendéletszavaid

-losnak-

mozdulatod bársonyát hajtogatva,
orgona csendbe feszül a pillanat.
kísérteném ajkad puha mosolyát,
de márvány akaratom fogságban tart.
így, csendéletszavaid rakosgatom,
s kérdések selyme közt rlöm illatod...

T. Ágoston László

A t eniszp ály a

Nem is igazi diák az, aki nem ragad meg minden alkalmat arra, hogy valamilyen indokkal ellőgion egy - két órát. A dolgozatírásról nem is beszélve. A tanárok eleve bekalkulálják ezt a tanterv év eleji összeállításánál, hiszen a tanár is volt diák, még ha némelyiken nem is látszik meg. No, de most nem róluk van szó, hanem a leleményes, mindent meg - és kimagyarázni képes, furfangos diákokról, akik mi voltunk több, mint negyven évvel ezelőtt.

Tavaszi volt. Napsugaras, rügyfakasztó, virágbontó tavasz, amikor a madárfütty nyitogatja az ablakokat, s úgy megszépülnek az ősszel még hülye fruskának csúfolt alsóbb osztályos lányok, hogy az ember képtelen levenni róluk a szemét. Aztán addig - addig bámészkodik, míg azon kapja magát, hogy már ott sündörög mellette nagy zavarában egyik lábáról a másikra állva, s azon töri a fejét, mi a fenét kellene mondani neki. Vagy összejön az első randevú, vagy nem. Azt azonban borítékolni lehet, hogy akár viszozza az a kis béka a forró szerelmünket, akár fülig pirulva kinevet, a tanuláshoz valahogy nem igazán fűlik a fogunk.

Így jártunk mi is Gyuri barátommal azon a tavaszon. Különösen az á négyzet meg a bé a negyediken nem akart a kobakunkba préselődni. A tanár úr viszont ragaszkodott hozzá, hogy megtanítsa nekünk, s állandóan fölshóltott, hogy magyaráznánk el, hogy is van az. Végül bejelentette, hogy a következő órán dolgozatot írunk a negyedév teljes anyagából.

- Hát ez katasztrófa - állapította meg a barátom. - Vagy orvosi igazolást kell szerezni arra a napra, vagy legalább árvizet csinálni a Bakéron. Különben a

nyakunkon a hóhér kötele.

A Bakér - afféle tavaszi belvizet levezető holtág - ott folydogált a gimnázium kerítése mellett. Ha nagyon megáradt a vize, majd' a tornaterem faláig kicsapott. Amikor valami nagyon fontos és titkos dolgot akartunk megbeszélni, szünetekben oda vonultunk le a fűzfák alá. Természetesen ezen a napon is ott tanácskoztunk. De valami nem stimmelt. Néhány fát kivágtak, elegyengették a partot, s a nagy vaskapu mellett egy hatalmas sóderrakás terpeszkedett.

- Mi a fenét csinálnak a Bakér - parton? kérdeztük Lajos bácsit, az öreg pedellust. - Nem tudják? - kérdezett vissza. - Föltöltik a partot és teniszpályát építenek oda. A Dunáról hordják hozzá a sódert. Aki akar, jöhet lapátolni. Fölírdam a nevüket?

- Hát persze, ott a helyünk! Tudja, Lajos bácsi, az iskoláért mi mindent megteszünk. - Közben jókat kuncogtunk magunkban, hogy ilyen könnyen megússzuk a dolgozatírást.

Ment is minden, mint a karikacsapás. Két napig reggeltől késő délutánig keményen dolgoztunk. A Duna - parton megraktuk a pótkocsis vontatót sóderral, aztán föl a hegyibe, lovagoltunk rajta vagy tizenöt kilométert, aztán lelapátolni, szétszórní... Nem volt könnyű munka, de hát voltunk rá vagy tízen. Ebből hatan a mi osztályunkból. Mondtuk a traktorosnak, hogy szívesen jönnénk a jövő héten is. Azt felelte, felőle akár állandóra is szegődhetünk.

Mi Gyurival bejárók voltunk. Reggel busszal mentünk a szomszéd faluba, az iskolába, s délután ugyancsak busszal haza. A mi falunk félúton volt az iskola meg a Duna között.

- Hétfőn sokáig alhatunk - mondta a barátom szombat este -, mert ugye megyünk sódert hordani. Mi a fenének mennénk be reggel az iskolába, amikor úgyis erre jön

a vontató? Kiülünk az árokpartra, és megvárjuk itt, a falu végén.

Így is történt. Csak ültünk az árokparton és lestük az utat. Lestük, de hiába, nem jött a vontató. Végre úgy tíz óra tájban nagy nehezen odapöfögött. Leintettük. Megállt, de feltűnt, hogy egyetlen diák se ült a platón.

- Hát ti nem mentetek iskolába? - kérdezte a traktoros.

- Mi ugyan nem - feleltük öntudatosan. - Sódert hordunk a tenispályához.

- Ez rendben van - vakargatta meg a tarkóját a férfi -, de mi már nem ott dolgozunk ám!

No, volt nagy kapkodás. Föl a kerékpárra, s uzsgyi, nehogy észrevegyék otthon a turpisságot. Még éppen beértünk a negyedik órára. Lajos bácsi ott állt a portásfülke előtt, és a bajsza alatt mosolyogva mondta:

- Ha igyekeznek, még pont eléri a dolgozatírást. A tanár úr mára halasztotta a tenispálya építés miatt.

Nagy L. Éva

Reményked n

Lassan csoszog az est csámpás cip jébe',
flitteres ruháján sok-sok évnek szennyje.
Sápadozó fénye koldusok reménye,
éhez gyermekszáj fogsorának fénye.

Lesz talán az estnek egyszer szép ruhája,
t sarkú cip ben kecses táncát járja.
Sápadozó fénye ragyogóra vált át,
megváltozik minden, megadtuk az árát.

A remény ruháját ölténém testemre,
szívheged hangja játszana lelkeembe'.
Ha nem lesz majd koldus és éhez gyermek,
halk heged szóval meg is pihenhetek.

Németh Erzsébet

Utazni akarok

Ma utazni akarok.

Állok tétován

a képzelet pályaudvarán.

A múltba is, a jöv be is
indulnak vonatok.

Jegyet váltok a gyerekkorba.

Készül dik lomhán a szerelvény,
nincs kit l búcsúzzam.

Felrakom csomagom.

Nem súlyos.

Az utolsó évek történései
jutnak eszembe.

Álmatlan éjszakák,
bizonytalan napok,
mobilérzések, betonhajnalok,

elvesztett névjegyek,
kedv és id fosztó percek,

gondolatban sem
felhívott emberek,

irigy tekintetek

digitális kijelzései,

kispályás indulatok

döntetlen mérk zéseit

vezet bírók,

kihagyott tizenegyesek.

Két-felvonásos szerelem,

katarzis nélkül.

Pár ampulla jóság

talán még maradt.

A bakter füttyül -

Azon t n döm,

Mit kéne sajnálnom,

a ha nem jönnek vissza?

Kulimár János

Balaton - Szigliget

Szép szavak szállnak
szelíden a lázas
tó felett.

Hínár, iszap és
régi bálók zenéje
rzi itt emlékeimet: -
múltamból hívogat
Szigliget, Badacsony,
a nyár fénye.

Alvó vulkánokon
kolostor-csöndek
reménye.

A tó törött tükrén
miljárd szilánkra
pattan az ég.
Reszket repkény
rejtj rejtelmesen
remények reménytelenségét.

Parti köveken jajszavú
csobbanásokkal ölelkezik
föld és a víz:

Hova t nt a sok dal -
s epeked számból
a kedves íz?

Sárközy Vendel Gergely

Üstökös-rózsaszín láng

II.

Ámbár Attilát Horger Antal úr
kegyetlenül kitiltotta az egyetemr I
emberhez szóló versei miatt,
de Attilában izzott az igazság:
fölnyergelte pegazusát,
fölszállt a csikóra pattogós ostorral,
és Horger úrnak nem volt kegyelem,
menekülnie kellett
sötét felh k alatt.

Attila a nyomában lovagolt,
csattogtatta az ostort,
a csikó rózsaszín lángokat fúj. -
Horger úr elt nt a láthatáron.

A fekete felh k eloszlottak,
napfény-zápor zuhogott,
a tájon vadvirágok nyíltak. -
Döngicsél méhek szorgosan
gy jtötték az édes nektárt.

József Attila visszafordult...
Ünnepl ostorcsattogtatással
visszalovagolt.

Díszruhás emberek éljeneztek:
annyian voltak,
mint réten a virág!

Szántó Ilona

versei

Árnyékban

Nem vágytam én csak fényre,
Mégis árnyékban élek.
Hozzám h tlen lett a sors,
Eltakarta a napot.

Zuhanó repülés

Én estem a b nbe,
én a szerelemben,
így lett a fehérb I
gyönyör fekete.

Oláh Tamás

A sötét csendben

terem a rémület -
a hazug szó agyat tépve süketít,
a világ pupilládba szűr, megvakít -
most téged ér utol a gyors győzelem,
egy perc alatt veszted el ami voltál -
egy gondolat sem bánt, nincs már értelem,
nem kell jól, rosszat idézni szüntelen,
fel se fogtad, már is véged, meghaltál -
édes szenvedély már nem gyötör többé,
holt lelked egybeolvad a háttérrel,
mint oszladozó felhő a kék éggel -
hervadt virágok közt pihensz örökké -
álmod, ha volt, az is eltűnik végleg
s a bűnös világ itt marad nélküled.

T. Fiser Ildikó

Városok pora

Kopott, hiányos, korom-falak,
emlék-színek fakó nyomán,
felejtésbe szürkült történelem,
képek fuldokló épületek falán.

Egy darab belülről most hull alá,
helyén üres folt éktelenkedik,
a por kegyes festéke lesz talán,
s befedi így holnap reggelig.

Rég híresen csillogott e múlt,
most észrevétlen rothadó rohanás,
zúgó tömegkerék alatt kilapult,
még vérszennyezés pusztító ecsetvonás.

Mi maradt? Est fények csillaga,
színnel kél, mi máskor színtelen,
kopott kép múlt illúziók kora,
kivilágított látszat-történelem.

Pákozdi Gabriella

szonett III.

- örökké -

Üveglényemre sziklazápor zúdul
s elmúlok én, szilánkom fúr a földbe,
talán közelg már, hogy testem így orvul,
enyészetet ölébe lök kárörvendve.
De ne hidd, Kedves, hogy én téged hagylak
lakomájául magány rüt szörnyének,
melletted leszek ezer lét-alakban,
holtadban is rizem majd fényed.
Férfi szál, ha simít eszdel után,
vagy légy, ki issza mohón italod;
leszek sár, mi rád fröccsenve, sután
tudatja, lelkem köröttes ragyog.

Darabjaink bár hordja idő távol,
szívünk lángdala áthatol a gyászon.

2005. január 9

Lévai Wimmer Mária

Otthonunk igaz melegével

/Baráti M. Lórántnak /

Ahol lomhán csillan a fény,
s a falakból buzogva csend tör utat,
a kapuk, a kapuk hallgatnak...

Elmarad valami furcsa zsongás,
és ríjt, vad forgásba
kezd a csend; beleremeg minden...

Magányomban otthonra találtam,
...a semmibe harapó acélpántok el-
tenyeredbe hajtom homlokom: álmodunk...

Még nélküled is veled maradnék -
- nem fájna az elmondhatatlan -
mert otthonunk igaz melegével szeretlek...

Győr, 1996. február 12.

O. Nagy Erika

Mindennapok

A kiállítás képei

A terem halványzöld félhomályában már hosszú ideje állt egy kép előtt, és a gyönyörű színek, az ismerősnek tűnő tájak impresszionista hangulatában mintha az idő is megállt volna egy kicsit a kiállítás nagy műgonddal válogatott, és elrendezett képei között. Álomvilágából, a szép hazai tájakról, a meglíbbent ablakredőny oldalrészén beömlő erős fénysugár ébresztette fel.

Kint a templom lépcsőjén, szemben az utcán, három mexikói kinézetű fiatalember nevetgélt. Pizzát ettek, és láthatóan nagyon jól érezték magukat. Február vége volt, talán nem sokára vége lesz a télnek - gondolták. De ha nem, akkor is ez egy szép napsütötte vasárnap délután, és ma nem kell dolgozni a gyárban, így egy frissensült pizzával ülhetnek a templom lépcsőjén a szabadságérzés boldog tudatával, és most minden nagyon gondtalannak tűnik a számukra. Nem is tudta eddig, hogy ebben a magyarnevű kisvárosban ilyen sok mexikói bevándorló él. Ezt csak akkor vette észre, amikor letértek az autópályáról, és autójukkal már egy ideig kanyarogtak az ismeretlen keskeny külvárosi utcákban. Elmélyülten figyelt egy rádióprogramot, hallgatta a kommentátort, aki éppen arról beszélt, hogy a Hollywoodi mozisztárok nem érthetnek a bonyolult politikai helyzetek megoldásaihoz, de ahhoz sem, hogy melyek a helyes eszközök a terrorizmus elleni küzdelemben. A szigorú háborús megoldás a helyes út, vagy a tárgyalás folytatása lett volna jobb, netán a be nem avatkozás politikája menthetné meg a világot...

- ezen elmélkedett, amikor a férfi hangjára lett figyelmes:

- Eltévedtünk, már megint eltévedtünk - mondta mérgesen, amikor érzékelte, hogy az autójuk körbejár az utcákon, és hogy csak mexikóiak laknak a kisváros e részén, hiszen mexikói feliratos boltokat, kis éttermeket látott, és az ablakokban mexikói zászlók voltak. Népes családok igyekeztek valahová, csoportba verődött emberek álltak kinn az utcán, talán mindenki kint volt, mert az emberek nagyon örültek a korai jó időnek.

- Persze, hogy eltévedtünk, mi mindig eltévedünk - mondta kissé mérgesen. De ne felejtse el - és mert látta a férfi arcán, hogy igazából mérges, és bántja a dolog, enyhültebben folytatta - az eltévedéseinkből nagyon sok hasznunk is volt már. Felfedezhettünk olyasmit is, amit e nélkül sohasem láthattunk volna meg.

- Igen, igazad van - válaszolt enyhültebben a barátja. Azt hiszem most is van itt valami, amit nem ártana megnézni.

Ahol álltak az útelágazásnál, azon a sarkon volt a Magyarház, ez távol esett nagyvárosi lakóhelyüktől, de már hallottak felőle, és olvastak is róla az újságokban, és most itt van, véletlenül megtalálták.

Ez a hely híres volt a nem túl nagyléptékű, de igényesen összeállított kiállításairól. Hozzá tartozott egy magyar nyelvű könyvesbolt is, amely szinte szimbóluma lett az összefogásnak, és a hazájától messze élő kis magyar népcsoport kulturális igényeit szolgálta.

Bementek, és csodáltak a visszafogott halványzöld fénnel mesterien megvilágított képeket, amelyek önmagukért beszéltek. Egy más világba vitték vissza a látogatókat. Ez a kiállítás most a XX. század eleji realizmus stílusát ábrázolta. Az akkori idő tájai, és a fáradt dolgok kezű aratók arca tűnt föl, de a megörökített pillanat szépségében, a szőke búzatáblákon nehéz munkát végző nők és férfiak mégis képesek voltak

önfeledten mosolyogni.

Néhány képen a Duna partja kietlen természetes szépségében volt látható. Aztán egy festői kisvárosról készített kép, Szentendre macskaköves keskeny utcáit ábrázolta, ahol a magas kőkerítéseken kihajló mediterrán szépségű buja növényzet, és lombos koronájú fák köszöntek vissza egy megörökített század eleji nyárból. Egy másik képen a látogatók a kora reggeli ködből álmosan ébredő Balaton sima víztükrén megcsillanó első napsugarak ébredésének lehetnek tanúi. A festmények sokfényű színeiből előtárulok múltat, jelenünkben is láthatóak a képek által.

Hirtelen arra gondolt, hogy vajon az itt élő mexikóiak bejönnek-e megnézni ezt a gyönyörű kiállítást, mert a vendégváró ajtókat nyitva vannak mindenki előtt. Tudta, hogy az ő kultúrájuk is nagyon régi, szeretik a színeket, és gazdag művészi hajlammal megáldott nép. A mi magyar kultúránk is eltér a körülöttünk élő szláv népektől, valahonnan hoztuk magunkkal a színt, és szépérzékünket, amit sok munkával, tanulással természetesen tovább fejlesztettünk, de az eredetiség az mindig megmaradt.

Az életben, a mai életünkben is, a sok baj mellett nagyon sok jó is van. A nyitottságra való törekvés által a Magyarház is mindenki előtt nyitva áll, az országhatárok sincsenek lezárva, még a globalizációnak is lehetnek jó oldalai: egymás kultúrájának megismerése, elismerése, általában a jó értelemben vett másság elfogadása. Óriási kincs és anyag ez, és ha mi emberek folyamatosan tanulnánk az egymásmellett élők szabályait, az elfogadás szabályait, talán a világon is kevesebb baj lenne.

Itt van rá a példa: a nemrégiben még mérges férfi most nyugodtan ül, túltette magát a mérgezőn, habár nem jutott el oda, ahová akart ezen a vasárnap délután, de

megnyugodott és boldognak látszik ebben az atmoszférában. Már régóta ül egy kép előtt, és a lankás zöld dombok látványa biztosan elindított valami szép érzést a lelkében.

Az ajtóban megjelent a három vidám mexikói fiú. Úgy látszik ez volt a mai céljuk, hogy betérjenek ide. A képek feliratai kétnyelvűek voltak, így a közös angol nyelven ők is mindent el tudtak olvasni. Lám, a közös nyelv is milyen fontos: össze tud kötni világokat, általa magyarázatot kaphatunk sok mindenre, és ez is nagyon jó, és fontos ebben az óriás befogadó országban.

A közös nyelv összekötő kapocs, általa minden kitágul.

Leült és a halványzöld félhomályból nézte a képeket, de közben figyelte a három mexikói fiatalembert, akik összedugták a fejüket a képek feliratai előtt, és mosolyogva próbálták kibetűzni a számukra ismeretlen földrajzi szavakat.

Mától tudni fogják azt is, - ezt nem kevés örömmel gondolta - hogy valahol messze Kelet-Európában van egy gyönyörű tó, a Balaton, ahol a ködös hajnalok után, a tó tükrében megcsillan az első napsugár, és van egy városka, Szentendre a neve, az utcáin sétálni nagyon kellemes lehet, és valahol ott kanyarog az országokat összekötő széles kék folyó: Duna a neve. Aztán egyszer, lehet hogy nemsokára, talán még ezen a nyáron elindulnak, hogy mindezt a valóságban is láthassák.

(Erika Ongadry, New York)

S á r k ö z i Á r p á d

B ö l c s e s s é g

R á n c a i m b a r i k á d o k !
M ö g é j ü k h ú z ó d o m ,
o n n a n t ű z e e l e k .

Rudnai Gábor

Osztálytalálkozó

Áll Konoróth Gyula a menny kapujában,
és összeírja a későnjövőket.
Sokan vannak már odabenn:
Draskovits történelmet magyaráz,
Dályai Margit kívülről fújja a könyvet,
mint ahogy mi is a memoritert,
Szász Istvánné Horváth Jánost idézi,
vázlataiból jól megélhetünk
érettségin, egyetemi vizsgán.
Már csak egy epret kell a szánkba dugni,
és beszélünk, mint a vízfolyás.
Béres tanár úr a fejeket méri:
Egyensapka, jelvény kötelező!
Csengetés, lélekharang.

Átkeresztelték az utcákat,
átírták a történelemlékönyvet.
Csak a szomszédban: Foxi Maxiból
Knödelsakademie.
Micsoda idők és még olyanabbak!
Állj! Ki vagy!?
Csak a szem világít a rommá lőtt arcból.
Mi vagyunk a béke veteránjai.
Emelem poharam! Arma virumque cano.*

Bocskai koronája

Én, Bocskai István, Erdély fejedelme,
kit királlyá emel a szultán kegyelme,
királyi koronám fejmről levéve
tanácsért tekintek az egykedvű égre,
azután azt mondom: Maradjon csak jelkép,
ismervén ismerem én a magyar lelkét,
kifosztott országban nem kell urizálni,
épp a szerénységhez kell most a kurázi.
Zsigmond fejedelem meg sem állt Prágáig,
ne hidd, hogy bukása bárkit is meglágyít,
óvja-e vagy őrzi, elnyeli a Hradzsin,
fecskefarkú zászlóm mélyvörös harag-szín.

Az én ékességem nem medál, nem hajtű,
az én erősségem minden egyes hajtű.
Ha a poklot látom, felnézek az égre,
úgy kérek megnyugvást, koronám levéve.

*"Fegyvert és férfit zengek" Az Aeneis kezdő szavai.
szerk.

S á r k ö z i Á r p á d versei

Hatsoros

Lobogó lángjával
a fölkel Nap:
ásító tulipán!
Szirmai között
döngicsél méh
a szorgalom!

Kel nappal...

Tárt ablakomon át
a kozmikus szell
belengeti hozzám
a holdfény ezüstoffolyát:
fejem alá göngyölöm
s kel nappal álmodom!

Bányai Tamás

A sírból jönnek elő

Az orvosra várt a közlés feladata. Dr. Kosala Mihály sok éves praxisában nem ez volt az első eset, és mégis, valahányszor sor került erre, összeszorult a gyomra. Sok beteget látott már meghalni, a halál, ha nem is volt mindennapos, szokványossá vált hosszú pályafutása alatt. A halottnak azonban nincs reakciója. Bevégeztetett.

Mindig az élőkől tartott. Megmondani valakinek, hogy közel a vég. Keresni a megfelelő szavakat, kitalálni valamit, ami reményt ébreszt. Hazudni! Mert minden biztató szó csak kegyes hazugság, áltatás. Régen elmúlt az az idő, amikor még maga is hitt a lehetetlenben: van visszaút a halál kapujából.

Előre engedte a kíséző ápolónót, egy vöröshajú, szeplős arcú fiatal lányt udvariasságból.

A beteg egyágyas szobában feküdt, úgy tűnt, alszik. Az orvos odalépett az ágy végéhez, léptei zajára a beteg is felnyitotta szemét. Kosala doktor szótlanul nézte a borostás arcra feszülő fehér mosolyt, a gyöngyöző homlok láttán egyszerre melege lett, pedig a félig nyitott ablakon keresztül gyenge tavaszi szél simogatta az elhúzott függönyt. A nyitott ablak és a szoba fertőtlenített levegőjét felborzoló szellő ellenére is megérezte a dohányfüst szagát. Irtózott a cigarettá füstjétől, bűzétől, s mindig, már messziről megérezte. Biztosra vette, ha kihúzza az ágy mellett álló parányi szekrény fiókját, a fésű és a borotvaszappan mellett egy csomag cigarettát is talál. A fejét ingatta. Még itt is, még most is! Az ápolónő valószínűleg tud róla, de még túl fiatal, képtelen elég határozottan fellépni. Meg aztán mit is tehetne? Tilos, ezt ő is tudja, ám nem állhat őrt a beteg ágyánál.

Mégsem hagyta szó nélkül.

- Még mindig dohányzik, Moldoványi úr? Nem akarta zavarba hozni, a beteg arca mégis felpiroslott. Az ápolónő megszepepent.

- Csak néha, doktor úr. És olyankor is csak az ablakon kívülre hajolva - mentegetőzött Moldoványi.

Kosala doktor elképzelte maga előtt ezt a középkorú, legyengült férfit, amint a kezeire erősített infúziós csöveket maga után húzva elvánszorog az ablakig egy cigarettáért. Ez viszi a sírba, s most az ő dolga ezt közölni vele.

- Tudja, hogy nem volna szabad, és nem csak a kórházi előírások miatt - mondta. Kihallotta saját hangjából a sajnálkozást, holott erélyes akart lenni.

Az ápolónő az ágy melletti széken ült, most megfogta a beteg kezét és erőltetett szemrehányással mondta:

- Ejnye, ejnye!

Kosala doktor rosszallóan húzta fel szemöldökét, nem kért az ilyen gyerekes megrovásból.

- Nos, nincsenek jó híreim a maga számára. - Látta, hogy a borostás arcról eltűnik a szégyenkezés korábbi pírja.

- Ki vele, doktor úr! - suttogta Moldoványi. Remegő kezei görcsbe szorultak, a fáradt, mélyen ülő szemek riadt várakozással, és mégis kihívóan néztek fel rá.

- Az eddigi vizsgálatok eredményei kivétel nélkül rosszak. A maga állapota, Moldoványi úr, nagyon súlyos.

- Csak nem azt akarja mondani, doktor úr, hogy...

Majdnem rávágta, hogy igen, pontosan azt akarom mondani. Ez azonban felesleges lett volna. Most már a beteg is tudja. Érzi. Ilyenkor már mindegyik megérzi. Most kell odadobni egy szalmaszálát.

- Azt mondtam, az eddig kapott eredmények. Ez még nem végleges. Egy pár

napig még benn kell tartasuk magát. További kivizsgálásra van szükség.

- A lényegre, doktor úr, a lényegre! - Moldoványi eltolta magától az ápolónő kezét, az ágy szélére támaszkodva feljebb tornázta magát. Az infúziós állvány kis híján felborult, az ápolónő rémülten kapott utána.

- Nem árulok zsákhamacsát - mondta az orvos, lehalkítva hangját, amely így is betöltötte a betegszobát. - Nincs sok ideje hátra. Hacsak...

A beteg immár teljesen felült az ágyon. A takaró lecsúszott róla, a hálóing alól kivillant szőrös mellkasa. Az orvos szomorúan tapasztalta, hogy az egykor széles, erős mellkas behorpadt, a bőr a csontra száradt. Ezt a sorvadást nézte mindig a legtehetetlenebbül. Az ápolónő felállt a székről, átkarolta Moldoványit. Gyengéden próbálta visszatolni fekvő helyzetébe. A beteg azonban még mindig erős ember volt. Megfeszítette vállát, ujjjaival görcsösen szorította a matrac szélét.

- Azt akarja mondani, doktor úr, hogy itt fogok megdőglenni? Az orvos a fejét ingatta. Nem tiltakozott, de mindig helytelenítette a megdőglenni kifejezést. Az ember nem állat.

- Mondtam, újabb vizsgálatok kellene. Addig nem lehetünk száz százalékgig biztosak semmiben.

- Doktor úr, ne ámítsuk egymást! Maguk sem tévedhetetlenek, de akkora hibát mégsem követnek el, hogy egy újabb kivizsgálás rácáfoljon az eddigiekre. Maga szerint mennyi időm van még hátra? Kosala doktor nem válaszolt azonnal. A páciensét figyelte, aki tágult szemekkel, felgyorsult, kapkodó lélegzettel várta a választ. Mit mondjon erre? Két hét, három hónap?

- Fél év, talán több - mondta végül bizonytalanul. - Ez sok mindentől függ. A kemoterápia hatásától, a gondos

ápolástól...

- Hagyjuk - sziszegte Moldoványi a fogai között. Teljesen felült az ágyon, sovány lábait a földre lógatta. Takarója a padlóra csúszott, az infúziós állvány megint megbillent. Az ápolónő előbb a takaró után akart nyúlni, de az infúzió fontosabb volt. Jobb kezével elkapta az állványt, s most már nem engedte el. Közelebb húzta az ágyhoz, ne feszüljenek annyira a vékony plasztik csövek. Az orvos megdöbbenve látta, hogy Moldoványi erőre kap. Valahol a megviselt testben még mindig sok energia rejtőzött. Ellépett az ágy végétől, odaállt a beteg elé és csillapítóan, ám közel sem elég meggyőzően mondta:

- Nem szabad elcsüggedni. Igaz, hogy csodákra mi sem vagyunk képesek, de azért még minden lehetséges. A gyógyulás útja sem kizárt. Magának nagyon erős szervezete van. Moldoványi, mintha csak az orvos szavait akarná igazolni, váratlanul felállt. Az infúzió kiszakadt a karjából, sárgás lé csöpögött a műanyag padlóra. Az ápolónő hirtelen nem tudta mitévő legyen. Dundi arca megfeszült a rémülettől, tanácstalanul nézett az orvosra.

Az orvos azonban a beteggel foglalkozott. Bal kezét a felhevült férfi vállára helyezte, le akarta nyomni az ágyra. Moldoványi nem engedett. Erőszakos mozdulattal lerántotta magáról az orvos kezét. Egy gomb leszakadt a fehér köpenyről, elgurult a padlón. Kosala doktor zavarba jött, nem akart durva lenni a beteggel szemben, de Moldoványi hosszú körmei a húsába vájtak.

- Nem fogok itt megdőglenni! Érti, doktor úr? - a beesett, szürke arc egész közel hajolt hozzá. Orra hegyén érezte beszéd közben fröcsögő nyálának nedvét. A nyitott szájából bagószag áradt. - Nem és nem! Sem itt, sem máshol nem fogok megdőglenni. Jöhet nekem bármiféle vizsgálattal. Élni akarok és élni fogok!

Sokáig! Moldoványi, mint aki indulni készül és útjában állnak, ellökte az orvost, aki a karfán keresztül a fal mellett álló székre huppant. A meglepetéstől megbénult egy pillanatra. Az ápolónő, aki eddig az infúziós állvánnyal bajlódott, segítséget akart nyújtani, de nem tudta mitévő legyen, az egyre dühödtebb beteget tartsa távol, vagy az orvost segítse talpra. Az utóbbi veszélytelenebbnek látszott.

Ismét lábon állva, most már az ápolónő közreműködésével akarta lecsillapítani eszeveszett páciensét. Saját biztonságára is gondolva, határozottabb volt, mint az imént. Rendszeresen síelt, teniszezett, nem volt elpuhult ember, de Moldoványit emberfeletti erő szállta meg. Bal kezével ellökte az ápolónőt, aki az infúziós állvánnyal együtt a kis szekrényre borult. Kosala doktor egyedül állt szemben a dühöngővel. Kissé oldalt lépett, terpesz állásba, hogy egyensúlyát se veszítse el, s hogy elléphessen az esetleges támadás elől. De Moldoványi nem támadott. Határozottan elindult az ajtó felé, miközben kezeivel hadonászott az orvos orra előtt és magából kikelve üvöltötte:

- Nem fognak itt tartani sem kivizsgálásra, sem másra! Maguk nem fognak engem megölni! Meséljen amit akar, meglátja, hogy élni fogok, még öt év múlva is! A zajra és a kiabálásra ketten is bedugták fejüket a szobába. Azonnal felmérték mi történhetett és késedelem nélkül a távozni készülő beteg elé léptek. Két karjánál fogva megragadták és visszatuszkolták az ágyhoz. Nem volt nehéz dolguk. Moldoványit egyik percről a másikra elhagyta ereje, ellenállás nélkül hagyta, hogy lefektessék. Kosala doktor meglepetéséből épphogy felocsúdva, szomorún és elgondolkozva nézte az egész testében remegő férfit.

- Adjanak neki egy nyugtatót - mondta

minden felindultság nélkül. Kilépett a folyosóra. Az ápolónő, két másik társára hagyva a beteget, az orvos után sietett. Az ijedelemtől még mindig reszkető hangon mondta:

- Nem gondoltam volna. Ha tudom, hogy...

- Ne mentegetőzzön - vágott szavába az orvos. - Nem maga tehet róla. A sírból jönnek elő ilyen erővel. Csak az a baj, hogy hamar elszáll az erejük. Pedig a halált is le lehetne győzni vele.

Az ápolónő értetlenül nézett a távozó orvos után.

Bíró Ida

Szállni akarok

Szállni akarok,
Mint a szabad sóhajok.
Mint a költöz madár,
Aki ágról-ágra száll.

Szerelem

Csodák születtek mellettem
a fehér kórházi ágyon.
Szerelmek szöv dtek
mézédes fonálon.
Ezüst hajú tündérek álltak
el ttem egymást átölelve.
Szemük íriszében fényl
csillagot keresve.

Kórház

Mi lesz velem
ha egyszer elmegyek.
Hogyan találom meg
elvesztett régi éneket.
Mankót kaptam itt
és mézédes cseppeket.

Bayer Béla

Ahol az álmok

Tüzek vajúdták elevenné,
vulkánok szerelmi láza.
"Örökös tavasza" : a bájittas
guancsó istenek násza.

"Szigete a boldog lelkeknek" ,
szól a pliniuszi ének,
Ptolemaios a nullmeridiánt
csomózta övére éknek.

Sárkányfa és krisztustövís.
Édenünk leképezése.
Paradicsommadár-virág,
a Holtak-völgyének éke.

Körülölelnek cinkosan
a kristálycsengés percek,
Santiago, a vén Jakab,
a halállal feleselget.

A patak langy vize nyugodt,
nem rettent kínnal a Holnap,
alvad a csönd is, elalél,
álmaink járni tanulnak.

Tenerife, 2001

Németh Dezs

Álmom veled

a s r n ködöz álom
hideg gyöngyei
szétgurulnak tenyeremb I

sötétedik reményem
idézni szemeid
bársony pillantását

pedig szomjas
mez kön járok
szád forrását keresem

fénytükros szemeid
lángos selymeit
aggatom arcomra

földre esem
fölemelsz-e?!

beléd fogódzó
reményem hervad
távolodó lépteidben

Kondor Jen versei

Nyár

Éjszaka égig n nek a fák,
karjukra csillagok ülnek.
Halkan bontja mindegyik dalát,
s a napsugárral messze repülnek.

Hívd álmaimat a melegre!
Ne fázzanak, ha már nem ragyognak!
Hitedb l épüljön jegenye:
puha fészek a csillagoknak!

Rád hagyom

Megfáradtak már a holnapok,
roskadnak is az szirózsák.
Venyige-levél apró üzenetét
süket éjszakámon hagyom rád.

Rád hagyom kicsi madárkám
éneked nap-röpt fényét:
kezedben verg d szívem:
széllel reszket levélkét.

Zaicsek Balázs

Meglátni és...

Ülök egy kávézó asztalánál, egyedül és lehangoltan. Hogy miért jöttem ide, magam sem tudom. Elöttem egy kávé, egy pohár szóda, meg egy napilap, ami ki tudja milyen régi. Csak fölkaptam a pult-ról, mikor bejöttem, azóta sem néztem rá. Lehet, hogy már olvastam.

Távoli révületből ébredek, amikor újra nyílik az ajtó, megüti a csengőt, és belibben rajta egy fiatal lány. Valóban libben, könnyen és légiesen, mint egy tündér. Figyelem ahogy leül, haját, ruháját pár mozdulattal megigazítja, aztán itallapot ragad és belemerül a kínálatba.

Nem érdekel. Csak egy lány. Próbálok visszatérni abba a távolba, ahonnan kiszakított az érkezése, de nem megy. A legmélyenszántóbb gondolatom az, hogy miért adnak a kávéhoz szódát? Észre se veszem, de megint őt figyelem. Szép. Mindene az. A lába, a keze, a tartása, az arca, a haj, szóval minden igazán figyelemreméltó. Az én figyelmemre legalábbis biztosan méltó.

Rendel. Aztán végignéz a kávézón. Rajtam is! Meglátja, hogy nézem. Elkapom róla a tekintetem, ne higgye, hogy bámulom. Aztán visszanezék rá, hogy tudja, hogy én őt igenis nézem! Próbálok az arcomról eltüntetni minden érdeklődést, nehogy azt gondolja, hogy figyelem. Elfordul.

Miért fordult el? Nem tetszem neki? Ne... Végül is, lehet... De sajnálom! Habár... Mit sajnálok? Nem akartam én tőle semmit, csak... az ösztön... De most visszanezetti! A szemébe nézek, és pislogok is hozzá. Lássa, hogy nem csak látom, nézem is, mert hogy ő engem érdekel. Elmosolyodik - jól van, fél siker - és megint elfordul. Pedig én becsülettel

nézem!

Lehet, hogy az a baj... Túlságosan is nézem! Elfordulok én is, és csak a szemem sarkából figyelem. Kiviszik neki a rendelést. Most elvan a pincérnővel. Persze, rendes, meg minden, de ne most beszélgessen! Most ne beszélgessen! Most ne! Jó, elment. Végre!

Teát rendelt, jó jel, én is szeretem. És most a tea ürügyén a csészét nézi! Pedig itt vagyok én! Jól van, végzett... Felneéz! Sőt, rám néz! Na most játszom a nagyfiút, és ne nézzek rá, vagy mutassam, hogy igenis megfogott? Gyorsan kell dönteni! Jól van! Ránézek! Aztán persze idéttlenül elmosolyodok, és elfordítom, lehajtom a fejem, mintha lebuktam volna előtte. Végül is, lebuktam, csak szándék-ból. Visszapillantok rá. Rám mosolyog, és néz.

Jó, kiegyeztünk kölcsönös érdeklődésben! Farkasszemet nézünk, azzal a különleges szabállyal, hogy a széles mosoly és a pislogás kötelező. Jó, ez jól halad. Furcsa, könnyebben ment mint máskor... Ma én keltem fel jó lábbal, vagy ő ilyen könnyű eset? Mindegy, azaz, épp hogy nem mindegy... Ha én keltem fel jó passzban, akkor mindent csak úgy, mint máskor. Ha ő a könnyű préda, akkor még azelőtt át kell ülnöm hozzá, mielőtt arra gondol, töketlen vagyok.

Na mi legyen? Miért olyan bonyolultak a nők?! Habár, épp azért izgalmasak... Van egy jó ötletem... rendelék neki valamit... teája már van... sütit! Milyet? Csokit? Á, elég filigrán... Krémest, azt mindenki szereti! Azt hiszem... Na mindegy, a lényeg, hogy rendelék neki, ha elfogadja megyek, ha nem... Nem hiszem hogy a további szemezések használnának, ha nem...

De most! Ki ez? Egy férfi... most jött... Megcsókolja?! És hol marad a szemezés?! Ja, persze... lehet a barátja is... Szóval, néztél engem, pedig van barátod? Az is

lehet, hogy a jegyessed, vagy ne adj Isten, a férjed! Micsoda erkölcsök!

Visszanézek a kávéra. Egyáltalán nem kívánom már. Sőt, biztos ki is hűlt. Mindenesetre a szódában már nincs túl sok buborék. Meg különben is, visszatért az előző rosszkezd, csak némi legyőzöttség is társult hozzá. De miért győztek engem le? Hisz... NEM IS TÖRTÉNT SEMMI! Nézési szabadság van ebben az országban, és neki pont engem támadt kedve nézni, nekem meg őt. Ez van. Ez volt! Semmi több!

Akárhogy is, de felállok, és fizetek. Azért az ajtóból még visszanezek. Nem történt semmi! Nem történt semmi! De ha nem történt semmi, miért érzem magam becsapva, és ő miért fordul el szemlesütve és pironkodva?

Sárközi Árpád

A Loch Ness-i szörny I

újsághír

Évtizedek óta legendák lengenek
A Loch Ness-i tó körül,
Hogy valami szörny lakozik a mélyén.
De id nként megtöri a
tó sima víztükrét.
Sokan látni vélték ott
A dinoszaurusz fejét.
Az id végre eljött:
A tudósok víz alá szálltak,
Acélhálóval befogták a titkot.
Most karnyújtásnyira van már,
Emberközében a Loch Ness-i szörny.
A zoológusok testközelb I
Tanulmányozzák anatómiáját,
Szörnyszer létét, f részfogát, erejét.
És Genet doktor lemondóan legyint:
A professzor szíve szomorú!

Bíró László

Költ kkel álmodom

költ kkel álmodom
Pilinszky János Szilágyi Domokos
Dzsida Jen
a könyvespolcra lépve
szobámban versszagot áraszt
József Attila Szárszóra indul
hallja szívében már zakatol...
zakatol a tehervonat
Arany Jánost a Margitszigeten
séta közben megszólítja
Ágnes asszony
Pet fi Sándor a kocsmárosné kedvéért
most leteszi a kardot
Ady Endre Lédát fürösztli
a verstengerben
én pedig két szelet
zsíros kenyér közé rakom
s megosztom Radnóti Miklóssal
a nemzet tragédiáját

Pirkadati pillanatok

tudatunkból kilépett
cselszöv k lopják legszebb álmainkat
nap-nap után
csüng emberfejek egy vadkörtefán
hasad a hajnal
s végre felébredek
a rímnagyüzem kis munkása vagyok
a franciakulccsal hol lazítom
hol szorítom
a fémesen hideg hiányt
s a poézis-pléden nyújtózik a világ

Koloh Gábor

Születésnapomra

jó volt
jó volt megszületni
már nem bánom
már jól esik

szép volt
szép volt az anyám
még ma is
még most is

hideg volt
hideg volt és fagyott
talán hétfő köszöntött
talán

17 éves vagyok
17 vagyok
fiatal és erős
fiatal és büszke

így akarom
így a többit is
legyetek ti is
legyetek velem!

Arkhimédészhez

leng a szemed
tekinteted
így hát nagy Arkhimédész
nem akarok sokat írni
de te csoda voltál
és a csoda szót érdemel

most is
egy furcsa kép
szakállas jó öreg (dédapám?)
s az évezredek
ellebbenek
nem számítanak
.....

Kovács István József

Anyámnál

Anyámnál érzem csak jól magam,
mert ott nyugalom van és béke,
sugárzik a jóság és szeretet,
más az ital, az étel íze.

Az öreg bútorok nyugalma
meg rzi még a szunnyadásom.
Visszahívna a szép emlékek,
gyermekkori álmvilágom.

A hímzett párnák és a csipkék:
anyám kezének alkotása.
A barnuló fotók mesélnek,
csodás az emlékek varázsa.

Szentképek a falon, a feszület,
aranykeretes régi képek,
gobelinek, nipppek, figurák:
múltat idéz szép emlékek.

Szeretem azt a kis szobát,
és a kécskei régi házat.
Félek! ...lassan már csak ez marad
rizni drága jó - Anyámat!

Rubint Ágnes

Könnyek az életért

Dalok a semmi felé.
Zúgó vihar csendet parancsol
ellentét és átok
sírás a könnyekért
könnyek az életért.

Égi dallam pillanat.
Elsodor egy álom
félelem és mámor
véget sosem ér - a távolban
zúg a szél a semmiért.

Medve Zsolt

Napraforgó szonett

Miféle virága vagy te az égnek,
 ki ben tte már az egész világot?
 Szirmaid nyár végre szárazra égnek,
 mi végre teremt Isten ily virágot?
 Ahonnan több fény jön, te arra nézel,
 de éj sötétjében búsan lóg fejed,
 mert illatoddal csak nappal ígézel,
 s alkonyat után nem találsz helyed!
 Szépséged nem vitás, de színed gyanús,
 ám mindenféle rovat csábítva vonz,
 s neked az kell: magvadban n jön a hús,
 hisz nemsoká' színed lesz: akár a bronz...
 És jön az sz hamar - fejedet veszi -
 megfonnyadt tested föld porába teszi!

Halálra ítélt szavak

Mért kell, hogy a szó, mi tegnap édes volt,
 ma, mint az epe, oly keser legyen?
 Mért kell, hogy lelkemen száradjon folt,
 nincs ember, aki számra zárat tegyen?
 Mert mi tegnap pienesztálra emelt,
 s mint tollpihe, gyengéden ciróogatott,
 holnap sötét és mély kriptába temet,
 miután, mint a b nöst: fellógatott...
 Ugyanez a szó hullajt nagy könnyeket,
 s térdre hullva szól b nbánó fohásza,
 mid n indul már temetési menet...
 De kés ! Megérett az kovásza!
 Itt áll a bakó! Tönkre teszi fejem,
 az ítélet is csak egy szó, ég velem!

Horváth Beatrix

Miért?

Fásult, vén szememnek tompa fénye
 Lassan kihunyni kényszerül
 Az id mély barázdákat festett
 Aszott testemre ékszerűl.
 Miért kell felednem hamvas b röm
 Illatos, bájos emlékét?
 Miért lesz varázsos tekintetemb I
 Régen megfakult emlékkép?

A hangom bársonyos lüktetése
 Lány dallam volt a füleknek
 Most egykori feszes testemen
 Rémes fekélyek születnek.
 Hajdani szépségem virágzása
 Csak egy homályos látomás
 Miért lett dallamos hangomból
 Fűlsért , öreg károgás?

Szerelmem megvadult karjaiban
 Naponta újjászülettem
 De megtört az élet harcaiban
 S mélyre kellett t temetnem.
 Most miért kell magányosan várnom
 Lelkem utolsó sóhaját?
 Miért nem hallgatja meg senki
 Egy öregasszony óhaját?

Vége. Megsebesített az élet
 Kezed helyett botomat foghatom
 Nem éltetnek már hamis fények
 A vénsége örök borzalom.
 Gyilkos gyógyszer táncol a kezemben
 Víz után kapar a torkom
 Sós könnyeim árja egyre pereg
 S megpecsételi a sorsom.

Németh Erzsébet

Nyári érzés

A délután meleg mellére
tarka pillangók szállnak...
lángoló gyöngyfüzér ritmusán
emelnek éjig
a szírommá lobbanó vágyak.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.
Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Puskás Zsolt

Git'a könyve

3.

Egyedül sétálok a városligetben.
Már törne rám a fekete magány,
nyughatatlan szívembe
költözne ismét a fájdalom,

amikor megérezem a kora nyár
illatát, amit b rőd áraszt.
Felém hajlik egy virágzó ág,
megérinti sajtó számat.

Harcos méhecske ittasultan
tobzódik egy gyönyör virágon.
Látom és érzem, amint
megrészegülten fickándozik
nyelvem a kelyhecskédben.

F szálak között kóborol
a friss nyári szél.
Lecsukódó pilláim alatt
látom és érzem, amint
r t szakállam borzogatja
vénuuszdombocskádat.

Utálatos, rút kis szúrólégy
gyümölcs körül döngicsél.
A fullánk nektárt fakaszt.
Ami történt: -
az maga a pillanat.

4.

Kegyelmes volt hozzánk az éj.
Angyalszárnyon id suhant.
Két test a végtelenr l mesélt.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.